

Túléljük-e a világvégét?

1. Nézd, hol élünk!

Bizonyára te is azok között vagy, akik hallottak már a világvégéről, sőt el is gondolkoztak rajta. Lesz-e ilyesmi, s ha igen, mit jelent ez? Elmúlik minden, vége lesz mindennek, vagy csak az emberek pusztulnak el? Lezárul az emberiség történeke egy szakasza? Örökre vége egy korszaknak?

Az erről való beszélgetések közben csak úgy áradnak a kérdések és a találgatások! Talán összeütközik a Föld valami más égitesttel, üstökössel, vagy egy kisbolygóval? Netán atomháború végez velünk, vagy világvégérvény? Környezetszennyezés, éghajlatváltozás?

Az egész kérdéskörre két alapvető válasz szokott születni. Az egyik tábor optimista módon azt állítja, hogy maga a kérdéskör felvetése is nevetséges, hiszen nem lesz itt semmiféle drámai változás, mások azt mondják hamarosan itt a vég. Ők még azt is hozzátesszük, hogy ez a vég, Isten ítélete lesz.

Sok ember érzékeli manapság, hogy valami nincs rendben a világgal. Mindenfelől ijesztő hírek érkeznek: természeti katasztrófák, melyek száma az utóbbi időben jelentősen megnövekedett és amelyek emberi életek tízezreit, százezreit követelik. Politikai és gazdasági válságok, melyek alól ma már egyetlen ország sem vonhatja ki magát. Terroristafenyegetések és támadások, merényletek. Hirtelen kitörő, vagy véget nem érő háborúk, melyekben barbár öldöklés folyik. Környezetszennyezés, amely már elérte az összes kontinenst és hatékony ellenintézkedések hiányában feltartóztatathatatlannal folytatódik. A világ éghajlatának globális változása, mely pusztító következményeinek (viharok, árvizek, hó- és hideghullámok) mindnyájan tehetetlenül ki vagyunk szolgáltatva. Betegségek és járványok, melyek néhány éve még ismeretlenek voltak, megerősödött baktériumok, melyekről már rég azt gondoltuk, hogy kihaltak, most újult erővel támadnak, és képesek abban a gyógyszerben nemcsak élni, hanem szaporodni is, amellyel az orvostudomány eddig pusztította őket. Mindezek mellett hallhatunk híreket mérgező és radioaktív anyagok okozta váratlan katasztrófákról, balesetekről, melyek számtalan ember életét fenyegetik. Nem is szólva a titkos fejlesztésekről, radioaktív anyagok csempészetéről, piszkosbombák készítéséről, a Földet fenyegető űrkatasztrófáról... A rémhírek áradatának nem akar vége szakadni.

E fenyegetettség sokasága időközben annyira kézzelfoghatóvá és súlyossá vált, hogy létezésük ma már egyszerűen vitathatatlan. A kialakuló totális káosz nem csupán a borúlátók víziója, hanem egy drámai, nyomasztó valóság! Érthető, hogy ilyen körülmények között gyorsan növekszik az emberekben az elbizonytalanodás, a tanácstalanság, a feszültség, a félelem és a depresszió. Mi jöhet még, mi vár ránk még ma, holnap vagy a jövő héten?

A Biblia így ír erről: „... **az emberek elhalnak a félelem miatt és azoknak várása miatt, a mik e föld kerekiségére következnek...**” (1)

Tudtad, hogy ez a számtalan fenyegetettség is csupán a dolgok egyik oldala? Még súlyosabb az a jelenség, mely az emberiség tudatának, gondolkodásának, erkölcsi mércéjének rohamos megváltozásában – különösen az úgynevezett magasan civilizált, fejlett országokban, társadalmakban – érhető tetten.

Itt olyan mértékű értékválság alakult ki, melyet még soha (!) nem látott a világ. Évszázadokon át becsben álló értékek és morális normák foszlottak szerte és váltak egyik

évről a másikra semmivé. A hagyományok és az erkölcs területén szinte vezényszóra dőltek le az utolsó korlátok.

Lapozzunk ismét bele a Bibliába! **„Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok, szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmazók, mértéktelenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői, árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gőnyörnek, mint Istennek szeretői.”** (2)

Nem nehéz párhuzamot vonni a mostani időkkel.

A televízió, a mozi, a videó és a DVD technika milliós közönséget áraszt el borzalmakkal, természetellenességekkel, torz ízlésvilággal, a szemérmertlenség teljes repertoárjával. A képregények, ifjúsági magazinok, bulvárlapok szintén féktelenül és versengve rombolják az erkölcsöt, a kíváncsiság felkeltésével, rossz példaképek felmagasztalásával, betegesen torzult személyiségek szimpatikussá tételével. A fogyasztásra kínált multimédiás játékok árasztják a brutalitást, az érzelem nélküli pusztítást, a borzalmak játékként való bemutatásával.

A bűnözés és az erőszak növekszik. Főként a fiatalabb nemzedék részéről agresszív és tiszteletlen magatartás tapasztalható, különösen a szülőkkel, a tanárokkal és feljebbvalókkal szemben. A tekintélyt a ma világából száműzték, a ma embere „szabad” akar lenni. Az ésszerű rendet és a kötelező érvényű szabályokat, felülírta már az önmegvalósításnak álcázott lázadás. Mindenki úgy gondolja, hogy igényt tarthat saját „jogaira”, vagyis azt tehet, amit akar és úgy, ahogy akarja. És mit tesz a törvényhozás? Szép lassan alkalmazkodik, szinte igyekszik ilyen-olyan módon hozzásimulni a jelen elfogadott normáihoz, emberi jogok, személyiséghez fűződő jogok hangoztatásával. Te normálisnak tartod, hogy egy férfi feleségül vesz egy másik férfit, vagy egy nő egy másik nőt? Egyes országokban már az is törvényes, hogy az ilyen párok gyermekeket is örökbefogadhatnak, nevelhetik saját ízlésük szerint. A felnövekvő gyermek vajon melyiküket fogja anyunak, vagy apunak szólítani?

De számtalan országban törvényes már a magzat elpusztítása, az eutanázia, de éppúgy idetartozik a pornográfia, vagy a kábítószer-élvezet liberalizálása is. Sokáig lehetne folytatni.

Te már átszabattad a testedet? Még nem? El vagy maradva!

Mutasd a tetkódat! Milyen ember vagy te, ha nem úgy nézel ki, mint egy állat?

A gyermekeket már a legfiatalabb koruktól kezdve megpróbálják játékos módon rászoktatni a meghökkentőre, a titokzatosra, az érzékfelettire és az ördögire, amelynek során elfojtják bennük a szörnyűségek elleni természetes gátlásaikat. Milyen lesz az a felnövekvő generáció, akinek ízlésvilágát eltorzítják, értékrendjét felborítják, személyiségét átformálják, figyelmét a mágia és az okkultizmus irányába terelik?

Nem folytatjuk tovább. Túlságosan ijesztőek ezek a sötét kilátások. Aggasztó az a sebesség is mellyel az egész terjed. Sokminden már annyira magától értetődővé vált, hogy remény sincs a visszafordulásra. Mintha kicsúsztak volna a dolgok a kezeink közül. Mintha egy szakadék szélén állnánk. A növekvő szorongás és aggodás mondatja ki velünk a kérdést: Mi lesz ebből a világból? Meddig mehet ez így? Hol a vége? Vagy már ez a vég?

2. Keresd a megmenekülés útját!

„Jaj a sok nép zúgásának, kik úgy zúgnak, mint a tenger zúgása, és a népségek háborgásának, a kik háborognak, mint erős vizek!” (3)

Egy komoly arcú férfi táblákat cipel magán elől, hátul. A táblákon ez a felirat áll: „Hamarosan itt a vég!” A járókelők csak legyintenek a szendvicsemerre. Vallásos fanatikus!

Európa egyik tengerén – ennek már vagy jó ötven éve – egy teherszállító hajó szelte a habokat, amikor a parti szolgálatról rádióüzenetet kapott. A hajót visszafordulásra szólították fel, mivel a parttól még nem távolodott el túl messze, viszont hatalmas vihar közeledett. A hajó kapitánya úgy döntött, hogy tovább folytatja az utat, bízott a gépekben, a hajóban, sajátmaga és az emberei tapasztalatában.

Sajnos ezek mind cserbenhagyták, a vihar várakozáson fölüli volt, a hajó megroppant. Mikorra leszállt az est, a bajbajutott személyzet kilátástalannak látta a helyzetet. A csónakba szállás a vihar miatt szóba sem kerülhetett, egyetlen reményük a rádió maradt, mellyel folyamatosan kérték a segítséget.

A parton szolgálatot teljesítő mentőhajó saját biztonsága érdekében nem vállalhatta a kockázatos mentést. Hallva azonban a kétségbeesett üzeneteket, éjfél tájban mégis kifutott a nyílt vizekre. Alig találták meg a sötétben a sérült hajót, mivel eddigre az elektromos hálózata is felmondta a szolgálatot, rádiójukat sem tudták már használni. A helyzet katasztrófális volt. A bajba jutott hajó közel állt ahhoz, hogy rövid időn belül felborul. Megközelítése is nagy kockázatot jelentett, a két hajó összekapcsolása pedig szóba sem jöhetett.

De mi lesz az emberekkel? Hogyan lehet őket áthozni? Reménytelen vállalkozásnak tűnt. A mentőhajó kapitánya megkerülte a roncsot és fényjelekkel tudatta, hogy az újra kerüléskor igyekszik a lehető legközelebbre jönni. A bajbajutottak ugorjanak át! Ő a kürtöt fogja használni, amikor úgy ítéli meg, hogy a legalkalmasabb az idő.

A tomboló vihar közepette, a vad hullámvadásban, szélben, esőben, sötétben az imbolygó mentőhajó fel-feltűnő fényét követni sem volt könnyű, de szinte végtelennek tűnt az idő, amíg ismét megkerülte őket. És egyszer csak egészen közélről, fülsüketítő hangon megszólalt a hajókürt, jelezvén: most kell ugrani! Siessetek, nem tudok közelebb jönni, ugorjatok, szánjátok el magatokat! Most, most, amíg nem késő...

Félelmetes pillanatok voltak. Csak hárman merték megkockáztatni a tizenhétből. Nekik sikerült. A mentőhajósok úgy döntöttek, még egyszer megkerülik a süllyedő roncsot, hátha átugranak a többiek is. Nagy volt a kockázat, félő volt, hogy összezsúfolnak, esetleg a felboruló hajó rájuk dől, esetleg magával rántja őket. Sikerült! Még ketten ugrottak át. Ázottan, remegve, szinte teljesen kimerülve köszönték meg a segítséget a mentőhajón. Meleg teával itatták, takaróba csavarták, és gyorsan a kabinokba vitték őket. Megmenekültek.

Azon az éjszakán még kétszer sikerült megkerülni a szerencsétlenül járt hajót, de többé soha nem tudták a háborgó viharban annyira megközelíteni, hogy az alkalmas legyen a menekülésre. Amikor legközelebb odaértek már nem találták. Elsüllyedt.

Reggelre elcsitul a vihar, nyoma sem maradt az éjszakai tragédiának. Még délután is kutattak túlélő iránt, hajókkal, repülőgépekkel, helikopterekkel. De sajnos eredménytelenül. A tengerészek többsége odaveszett. A tizenhétből, csak öten éltek túl a katasztrófát.

Te átugrottál volna? Vállaltad volna a kockázatot, hiszen ahová ugrani kellett, szinte nem is volt látható. A szakadó, viharos esőben sem a hajók szintkülönbségét, sem a távolságot nem lehetett teljes biztonsággal megbecsülni. Esetleg abban bíztál volna, hogy hátha nem süllyed el a hajód, hátha valahogy másképp is meg tudsz menekülni? Azt sem tudhattad, hogy

aki átugrott, megmenekült-e. Esetleg szétnéztél volna: lám, mások sem ugranak, ők is itt érzik a biztonságot... A kapitány is itt van. Ő csak tudja, tapasztaltabb is...

Talán nem is gondolod, hogy jelenleg te is olyan helyzetben vagy most, mint a bajbajutott legénység. Lehet, hogy észre sem veszed, milyen nagy viharban és sötétségben élsz, és mi vár rád? Nem érzed ezt a feltartóztathatatlan örvényt? Biztonságban vagy?

Amikor a szendvicsember hordozta „Hamarosan itt a vég!” feliratú tábláról írtunk, feljegyeztük a járókelők többségi véleményét is. Azt mondták a férfira, hogy ő egy vallásos fanatikus. Vallásos túlbuzgó.

Mi nem vagyunk vallásos túlbuzgók, és mégis ugyanazt hirdetjük. Sőt nemhogy túlbuzgók, de még csak semmiféle vallásos irányzathoz sem tartozunk. Nem vagyunk muszlimok, sem hinduk, sem baptisták, sem metodisták... de még zsidó vallásúak sem. Az ismert egyéb számtalan vallás egyikéhez sem tartozunk. Ellenben van egy kialakult elképzelésünk a világról, úgy is mondhatnánk, fiatalon már van egy kialakult világképünk, amelynek a közepén a Mindenható Isten helyezkedik el, és hisszük, hogy az Ő szavára állt elő mindaz, amit a szemünkkel látunk magunk körül, vagy amit nem látunk a szemünkkel, de attól még van. A Biblia első szavai a következők: „**Kezdetben teremté Isten az eget és a földet.**” (4) A hitről pedig ezt írja a Biblia: „**A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés.**” (5)

A mi Istenünk, a Mindenható Isten, számunkra a Mennyek Istene, a Teremtő Isten, a Fenséges Isten, a Békesség és a Szeretet Istene, a Szövetség Istene, és egyben Ő az Örökkévaló Úr. És azt is elfogadjuk, hogy Ő Ábrahám, Izsák és Jákob Istene, hiszen azt mondta: „... **Ez az én nevem mindörökké...**” (6) Ábrahám, Izsák és Jákob Istene.

Ne sorolj minket azok közé a keresztyének közé sem, akik különféle vallási ceremóniákon vesznek részt, esetleg szépen énekelnek, gyónnak, áldoznak, karácsonykor több pénzt dobnak a betlehemi jászol melletti perselybe, szentekhez imádkoznak, zarándokolnak ide-oda, és sorolhatnánk végtelenségig a kegyesség látszatát keltő cselekedetek sorát. Mi nem azok közé tartozunk, akik csak addig keresztyének, amíg a templomban, vagy az imatermekben vannak. Láttunk már olyat, hogy vezetőik megáldják a harcba induló fegyvereket, ágyúkat, tankokat, hogy a katonák át tudjanak törni egy ostromgyűrűn. Megáldják a fegyvereket, hogy hatékonyan tudjanak gyilkolni. Talán ezt is a Békesség Istenétől tanulták?

Hallottunk a keresztyénség jegyében elkövetett inkvizícióról, emberek kínzásáról, tömeges máglyahaláláról is. De nem egy esetben öldöklő háborúk is indultak kifejezetten a keresztyénségen belül. A történelem ezeket vallásháborúkként jegyezte fel. Ezeket is Isten emberei szították? A Békesség Istenének ilyenek lennének a hívei? Mi nem ezek vagyunk.

Mi olyan egyszerű 17 éves, magyar fiúk vagyunk, akik keresték az életük értelmét, kutatták létezésük magyarázatát, gondolkoztak a helyesnek és helytelennek vélt dolgokon, megkérdőjelezték saját értékítéletüket, ma úgy mondanánk: kerestük az igazságot. Amikor a Biblia került a kezünkbe, azt vettük észre, hogy ebben egyre-másra választ kapunk kérdéseinkre. A Biblia úgy mutatja be a világot, ahogy van. Sem nem jobbnak, sem nem rosszabbnak. A benne leírt történetek, események akár a mában is játszódhatnak, hiszen olyan hús-vér emberek a szereplői, mint mi, akik ugyanúgy felemelkednek, elbuknak, örülnek, szenvednek, hazudnak, vagy igazat mondanak, képmutatóskodnak, vagy őszintén szeretnek, hisznek.

A Bibliát emberek írták, királyok, pásztorok, halászok, sőt még szemészorvos, de egyszerű adószedő és királyi pohárnok is van íróik között. Isten inspirált szolgálói voltak valamennyien. A Biblia (azt jelenti: könyvek) sok könyvből, írásból, énekszövegből, versből

áll, ezeket összességében mintegy 1700 évig írták, egymástól eltérő időben, eltérő személyek, eltérő körülmények között és helyen. Akik írták, többnyire nem ismerték mások írását és személyesen soha nem is találkoztak. Az írásokban viszont olyan csodálatos tárgyi és logikai azonosságok és összefüggések fedezhetők fel, hogy szinte egymásra épülnek az egyes részek. Ez csak úgy lehetséges, ha Valaki (1700 éven át!) tévedhetetlenül összefogta ezt a munkát, segítette az írások létrejöttét. Önmagát így hitelesíti a Biblia: „**A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre.**” (7) Ezért gyűjtötték össze és foglalták egységes szerkezetbe ezeket az írásokat, könyveket.

Mi ezt a könyvet tartjuk Istenünk kinyilatkoztatásának, életünk zsinórmértékének. Azt fogadjuk el feltétel nélküli és egyedüli igazságnak, ami abban áll. Az élet minden megnyilvánulását, minden eseményét, személyiségünk minden jegyét és életvitelünket is azzal vetjük össze, és azt tartjuk jónak, amit Istenünk is jónak tart, és azt tartjuk rossznak, amit Teremtő Istenünk is rossznak minősít a Bibliában. Függetlenül attól, hogy jelenleg mi az elfogadott vélemény, vagy az emberek milyen megjegyzésekkel illetnek minket.

De végtére is, miről szól az a Biblia, amelynek sorait idéztük itt több esetben?

Ha azt állítjuk, hogy Rólad és rólunk, akkor ez még csak egy része az igazságnak. A Biblia először a teremtésről ír, benne az ember, mint (testben-)élő lény teremtéséről. Isten (a Biblia eredeti nyelvén Elohim) az embert egy közbenső, olyan erkölcsi döntéseket hozó lénynek teremtette, aki kapocs lehet az anyagi világ és saját szellemi világa között. Az ember tehát egyben anyag is, (tehát test), ugyanakkor lelke és szelleme is van. A test mozog, cselekszik, táplálkozik, szaporodni képes, a lélek érez, mérlegel, döntéseket hoz, a szellem pedig kapcsolatot tud tartani a láthatatlan szellemvilággal.

A Biblia élénk tárja az első emberpár tragédiáját. Az ő engedetlenségük, bűnbeesésük következménye lett a halál, testünk megöregedése, elerőtlenedése, pusztulása. Mivel a testi ember a bűnbeesés óta szemeivel nem láthatja teremtőjét, nem tud vele megfelelően kommunikálni. Tanácstalanságában sorra hibás erkölcsi döntéseket hoz. Ráadásul ki van szolgáltatva a testének, ez pedig fenntartása érdekében követelőzik, nem csupán enni, inni akar, hanem egyre kényelmesebben élni, örömben, élvezetekben, gazdagságban. Mivel Isten ellensége (Sátán) még szítja is erre az életmódra az embert, felkorbácsolva annak vágyait, indulatait, az ember egyre mélyebbre süllyed. Megállíthatatlanul és észrevétlenül távolodik a teremtőjétől, hiszen már régen nem az Isten tanácsai szerint él. Előbb-utóbb teljesen más lesz, mint amilyennek Isten szeretné látni. Lop, csal, hazudik, ravaszkodik, képmutatóskodik, paráználkodik, felfuvalkodik, irigykedik, hatalmaskodásra vágyik, öl, pusztít, csak az élvezeteknek él és szeretet nélkül él. Bűnben, átok alatt. Sokadmagával. Itt tart a világ.

Nézz csak körül!

És állj a tükör elé! Mered azt mondani: Nem, én nem így élek!?

A Bibliából megismerhetjük a Mennyek Istenét. Ő hatalmas király! Ellentmondás nélkül rendet kíván tartani teremtett világában. Viszont Ő a Szeretet Istene is egyben. Ad vizet a szomjazónak, ad gabonát és mindenfajta ételmet az éhezőnek, felöltözteti a ruhátlant, különlegesen bánik az árvákkal és az özvegyekkel; ad gyermekáldást és esőt még a bűnösöknek is. Levegőt is adott nekünk, hogy élni tudjunk; és illatos, szép virágokat is, hogy gyönyörködhessünk, minden gyümölcsnek sajátos és finom ízt. És nem csupán ösztönöket kaptunk Tőle, aminek engedelmeskednünk kell, hanem lelket is adott nekünk. Lelkiismeretet. Ezzel kontrolálhatjuk mindazt, amit testben cselekszünk. Latolgathatunk, elemezhetünk, mérlegelhetünk. Csakhogy a láthatatlan világban lévő ellenségünk (Sátán) is hozzáfér lelkünkhöz. És erőszakosan mondja például: Lopj! Te, mondjuk, erre azt mondod: Nem, nem szabad ezt megtennem! És képzeld, lopni fogsz. Hiszen csak így lesz új elemlempád, hajcsatod, pénzed, kerékpárod, autód... Először csak kicsit lopsz, később, amikor már nem is

tartod szokatlannak és bűnnek a lopást, akkor már jelentősebb értékű dolgokat is meg tudsz szerezni ilyen úton magadnak. Előbb-utóbb elaltatod a lelkiismeretedet, elkövetesz egyéb bűnöket is. Fokozatosan egyre jobban engedsz a csábításnak, a csábítónak. Lelkedben mind több teret engedsz át Sátánnak és gonosz démonainak. Teljesen uralmuk alatt leszel egy idő után. Úgy meggyengül a saját akarated, hogy egyes dolgokban már nem is te döntesz. Fogságba kerültél. Már annyira süllyed veled a hajó, hogyha nem jön segítség, akkor véged. Ha jön, még akkor is kérdés, hogy a nagy, sötét viharban elszánod-e magad, hogy átugorj. Belátod-e, hogy csak így tudod megmenteni az életedet. Látod-e a helyzeted reménytelenségét? Tudsz-e megfelelő időben megfelelő döntést hozni?

Amikor a viharba került hajóról volt szó, nem emeltük ki, hogy a teherhajó kapitánya még a végzetes vihart megelőzően, hozott egy rossz döntést. Annak ellenére, hogy figyelmeztették és kérték, hogy forduljon vissza, engedetlen volt. Majd ő jobban tudja...

Amikor viszont bajba került, meg kellett alázkodnia. Segítségért kellett kiáltania.

A világ most bajban van. Semmi nem jó sem a társadalomban, sem a politikában, sem a gazdaságban, sem az oktatás területén, sem az egészségügyben. Nem jó az erkölcs területén sem, tízéves lányok esnek teherbe, növekszik és egyre brutálisabb lesz a gyermekbűnözés, gátlástalanok a terroristák, fogy az olaj, pusztítanak az árvizek, számtalan globális probléma létezik... volt már ezekről szó. Ide vezet az Istentelen élet! Süllyed a hajó...

Tudd meg és értsd is meg: van segítség, mielőtt összezsápnának fölötted a hullámok! Van segítsége a bajbajutott egyéneknek és a bajbajutott emberiségnek. Erről szól a Biblia.

Elfeledkeztünk talán arról, hogy a Teremtő Istentől nem csupán testet, lelket, hanem szellemet is kaptunk? Szellemünkkel kapcsolatba tudunk lépni Vele. Kiáltunk segítségért!

Ehhez először az szükséges, hogy felismerjük bűneinket, ezeket meg kell vallani, töredelmesen meg kell bánni. Megalázkodva el kell ismerni, hogy szükségünk van Mindenható Istenünk segítségére. Kérünk kell, hogy bocsássa meg eddigi életünket és segítsen nekünk a továbbiakban az Ő tetszésére élni.

Ha elveszettként, töredelmes lélekkel, mindezt komolyan is gondolod, a Mindenható Isten megszán téged, irgalmaz neked, és emberi mérték szerint csodát tesz veled. Nem toldozgat-foltozgat, nem megjavítgat, hanem újjászül. Te csak mondjuk öt bűnödöt vallottad meg Neki, amikre esetleg ráérezted, hogy ezek súlyosak, ezeket nem kellett volna elkövetni, ezek nyomasztanak. De ő még talált ötvenet, ötszázat. Meglátta, hogy szívednek minden indulata gonosz. Nem javítgatunk, nem foltozunk, – mondta az Úr, és a lelkedet, szellemedet újjászülte. Hogy hogyan, ez az Ő titka. Te attól ugyanaz maradtál, de mégsem. Ugyanúgy felismered a barátaidat, lakóhelyedet, ágyadat, könyveidet, de mégis más lettél. Tiszta lettél! Nincsenek bűneid! Ami bünt eddigi életed során elköveltél, többé nincs meg, örökre eltűnt, mintha soha nem is lett volna. Érted, milyen hatalmas és visszavonhatatlan történt veled? Innentől Isten előtt igaz vagy. És ha a bíró felment, ki mondhatja, hogy te bűnös vagy? Újjászületett, igaz keresztyén lettél. Újjászületett igaz keresztyén, semmilyen valláshoz nem tartozó keresztyén. Isten előtt igaz vagy, megigazultál – mint mi!

Sátán persze ezután is próbálkozik majd nálad, de már nem kötelező azt tenned, amit ő parancsol, hiszen már nem vagy a fogságában. Már nem kötelező mondjuk lopnod (hogy a példánál maradjunk), most már akkor lopsz, amikor te akarsz. Szabad ember vagy. Csakhogy már nem akarsz lopni. Figyeld csak meg! Még eszedbe jut adott szituációban, lehet, hogy a rossz beidegződés miatt még el is követed néha, de hidd el, úgy megbánod, hogy előbb-utóbb visszaviszed, amit elloptál. Soha többet nem süllyedsz el a bűn hullámaiban. Már nem vagy reménytelen helyzetben! Meg akartál menekülni és megmentettek téged.

„Hamarosan itt a vég!” Emlékszel?

Hidd el, jó úton vagy ahhoz, hogy túléljed a világvégét!

3. A valódi rézkígyó

Amikor az özönvíz után az ítélettel sújtott Földön újra elszaporodott és szétszéledt az emberiség, az emberek egy idő után bálványimádók lettek. Áldozatokat mutattak be a Napnak, a hegyekben lakó isteneiknek, a termékenység istenének, a harc istenének és még ki tudja felsorolni hányféle istennek, vagy istenségnek. Megpróbálták áldozataikkal jóindulatra bírni az esetenként haragvó isteneiket.

Mezopotámiában élt egy ember, aki a teremtés istenét kereste, az igazi istent, aki teremtette a mindenséget. Ezt az embert Ábrahámként ismerjük. Elohim, (a Teremtő Isten, mint erről a korábbiakban már volt szó) megszólította őt, és ezt mondta: „... **Eredj ki a te földedből, és a te rokonságod közül, és a te atyádnak házából, a földre, a melyet én mutatok néked. És nagy nemzetté tészlek, és megáldalak téged és felmagasztalom a te nevedet, és áldás leszel. És megáldom azokat, a kik téged áldanak, és a ki téged átkoz, megátkozom azt: és megáldatnak tebenned a föld minden nemzetségei.**” (8)

Gyakorlatilag a Teremtő Isten azt kérte tőle, hogy különüljön el a bálványimádók közül és engedelmessége jutalmaként őt Isten szerfelett megáldja, utódai által nagy néppé teszi.

Miután engedelmeskedett, Isten újra szólította őt, sajátmagát Mindenható Istennek nevezve: „**És megállapítom az én szövetségemet én közöttem és te közötted, és te utánad a te magod között annak nemzedékei szerint örök szövetségül, hogy legyek tenéked Istened, és a te magodnak te utánad.**” (9)

(Ábrahám fia Izsák lett, annak fiát pedig Jákobnak nevezték.)

És Isten ígérete szerint az utódok elszaporodtak, abban a korban jelentős, létszámban is nagy néppé lettek. Voltak áldott időszakok, de voltak megpróbáltatásaik is.

Egy hosszabb fogságukból Isten vezetésével Mózes szabadította meg őket. Neki már a Teremtő Isten Ábrahám, Izsák és Jákob Isteneként jelentette ki magát, később pedig a Szövetség Isteneként. A Mózes vezette népnek egy nagy sivatagon kellett átvágniuk, hogy az Ábrahámnak megígért termékeny földre, az ígéret földjére megérkezessenek. Hosszú vándorlásuk alatt az Úr nappal felhőoszlopban, éjjel tűzoszlopban volt jelen szövetséges népével, és mutatta nekik jelenlétét. Adott nekik kőtáblákba vésett parancsolatokat, hullatott számukra mannat az égből, de ellátta őket ivóvízzel és hússal is. Esetenként a nép mégis zúgolódott. „**Bocsáta azért az Úr a népre tüzes kígyókat, és megmardosák a népet, és sokan meghalának... Akkor méne a nép Mózeshez, és mondának: Vétkeztünk, mert szólottunk az Úr ellen és te ellened, imádkozzál az Úrhoz, hogy vigye el rólunk a kígyókat. És imádkozzék Mózes a népért. És monda az Úr Mózesnek: Csinálj magadnak tüzes kígyót, és tűzd fel azt póznára, és ha valaki megmarattatik, és feltekint arra, életben maradjon. Csinála azért Mózes rézkígyót, és feltűzé azt póznára. És lőn hogyha a kígyó valakit megmar vala, és az feltekinté a rézkígyóra, életben marada.**” (10)

És valóban, akiket megmardtak a mérges kígyók, lehetőségük nyílt az életben maradásra, a teljes gyógyulásra, ha feltekintettek az oszlopra szögezett rézkígyóra. Akik feltekintettek, meggyógyultak. Aki nem hitt Isten emberének, nem bízott Isten ígéretében és nem nézett fel a rézkígyóra, az meghalt.

Sok-sok évszázaddal később, amikor már ez a vándorló nép, aki a zsidó nép volt, Isten szövetséges népeként Izraelben, az ígéret földjén lakott, közülük valaki azt állította magáról, hogy jelképesen most ő az a rézkígyó, melyet Mózes Isten szögeztetett fel a sivatagi oszlopra. Ő az, akire ha felnéznek életben maradnak, viszont aki nem néz fel, az meghal.

Nem kevesebbet állított magáról ez a Názáret városából jött férfiú, minthogy ő az emberek számára élet-halál kérdése. Aki hisz őbenne, az hisz Istennek, aki nem hisz őbenne, az Istennek nem hisz, azaz nem fogadja el Isten gyógyulásra adott ajándékát. És nagyobb térről van itt szó: a betegség, a kígyómarás nem más, mint Sátán fogságában elkövetett bűnök,

melynek vége a bűnös ember örök halála, elkárhozása, a gyógyulás pedig megtisztulás a bűnöktől, vagyis az újjászületés, és ennek jutalma az örök élet, az üdvösség.

Aki mindezt elmondta, Jézus volt, a Názáreti Jézus. Testileg zsidóként született, Isten Szent Szellemével töltekezett be, Isten ajándéka volt, Isten elsőszülöttje, Isten képviselőjében jött, Isten Fiaként. Isten felhatalmazottjaként, Isten szeretetére hivatkozva Örök életet, üdvösséget ígért azoknak, akik felhagynak bűnös életmódjukkal, vagyis megtérnek. (Egy korábbi zsidó írás szerint, Emberfiának nevezi saját magát.)

„És a miképen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképen kell az Emberfiának felemeltetnie. Hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa. A ki hiszen ő benne, el nem kárhozik, a ki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.” (11) Amikor egy alkalommal megkérdezték őt „... **Mit csináljunk, hogy az Isten dolgait cselekedjük? Felele Jézus és monda nékik: Az az Isten dolga, hogy higgyetek abban, a kit ő küldött.”** (12) „... **higgyetek Istenben, és higgyetek én bennem.”** (13)

„Ismét szóla azért hozzájok Jézus, mondván: Én vagyok a világ világossága, a ki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.” (14)

Egyik tanítványa többek között ezt jegyzi fel róla: **„A ki a bűnt cselekszi az ördögtől van... Azért jelent meg az Istennek Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa.”** (15)

Jézus a mennybeli Istent Atyjának nevezi: „... **a ki engem látott, látta az Atyát.”** (16)

„Én és az Atya egy vagyunk.” (17) **„A ki engem gyűlöl, gyűlöli az én Atyámat is.”** (18)

„Mert én nem magamtól szóltam: hanem az Atya, a ki küldött engem, ő parancsolta nékem, hogy mit mondjak és mit beszéljek.” (19)

Hidd el, legszívesebben Jézus valamennyi mondását, vagy az Órála mondottakat leírnánk most ide. Ez természetesen nem lehetséges. Hiszen azért van (vagy lesz) Bibliád, hogy mindezeket érdeklődésednek megfelelően, tüzetesen áttanulmányozd majd. Sőt szeretnénk most egy kicsit megállni, szeretnénk néhány dolgot megvilágítani számodra. Megígérjük, hogy folytatjuk a félbeszakítottakat.

Ismét szólnunk kell a Teremtő Istenről, akit már többször is Elohimként írtunk. A Biblia egy részét héberül jegyezték le a zsidó emberek, nyilván Mózes is. Eredeti nyelven az Elohim szószerint azt jelenti: Istenek. Így, többes számban. Ennek a szónak nem is létezik egyes száma. Tehát aki az eget és a Földet teremtette az nem egy személy volt. A mennyet és a Földet az Istenség teremtette. Az Atya, a Fiú és a Szent Szellem. Ők az Istenség teljessége, egy Isten, három személyben, Ők egymásban. Ez a kijelentés bizony próbára teszi az elménket és megalázza. Felfoghatatlan, hogy az Atya, a Fiú és a Szent Szellem egy és ugyanaz, mégis három. Tehát itt járt a Földön (testben) Jézus, a Fiú, és mielőtt tanítani kezdett volna vízben megkeresztelkedett, és betölte a Szent Szellemmel. Amikor visszakerült az Atya mellé a mennybe, akkor (Pünkösdkor) eljött a Földre a Szent Szellem, és most Ő munkálkodik itt. Igyekszik meggyőzni a világot, hogy bizzon az Atyában és bizzon a Fiúban, különben örökre elvesz. És a bűnei miatt vész el. Olvasd el újra: A világ a bűnei miatt vész el!

Nem a világúrból érkező aszteroida, vagy valami hasonló jelenti az igazi veszélyt az emberiségre, nem is a globális felmelegedés, nem is a nukleáris eszközök, hanem a bűn. A felszaporodott, mérhetetlen gonoszság a Földön, az erőszak és erkölcstelenség, a totális istentelenség, a bálványimádás, az álkereszttyénség, az összevissza vallások, egyszóval a teremtmények lázadása teremtőjük ellen. A pimasz hátatfordítás, Isten szentségének a semmibe vétele. Hidd el, közel a vég. Az utolsó napokat éljük. Ahogy özönvízzel zárult az emberiség egyik korszaka, ugyanúgy ítélettel fogja a Teremtő Isten ezt a világekorszakot is

lezárni. De te megmenekülhetsz. Nem akadályozhat meg senki, hogy segítségül kiálts a Teremtő Istenhez! Azonnal rendelkezésedre áll az a bizonyos mentőhajó, és ne habozz, azonnal ugorj! Biztos lehetsz benne, hogy sikerülni fog. „... **meg van írva: a miket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, a miket Isten készítette az őt szeretőknak.**” (20) Nem meleg teát kapsz majd és takarót, hanem annyi jót és szeretetet, amennyit te el sem tudsz most képzelni.

Beszéljük meg mi az üdvösség és mi a kárhozat! Mit jelent az a szó hogy halál?

Ezek nekünk is kérdéseink voltak. De emlékszel, azt írtuk, hogy a Bibliából minden kérdésünkre választ kaptunk. Vegyük sorba!

Hitünk célja, lelkünk üdvössége, írja egyik helyen a Biblia. (21) „... az üdvösség jelenti a bűntől és következményeitől való szabadulást, amely lehetővé tesz egy új, Istentől rendelt életbe való belépést (újonnan születést), és amelyre Istennek emberré lett Fiába vetett hit által lehet eljutni. Az üdvösség nemcsak az Isten eljövendő ítéletétől való szabadulást jelenti, hanem a bűntől való végleges szabadulást is.” (22) Saját szavainkkal: Aki alázatos szívvel megvallja és megbánja az addig elkövetett bűneit és azok megbocsátását kéri Ábrahám, Izsák és Jákob Istenétől, annak Isten megbocsát és újjászüli. Egyben lakozást vesz benne Isten Szent Szelleme, azaz mindig tudni fogja hogyan kell vagy hogyan kellett volna szólnia, cselekednie Isten tetszésére. Isten szerint fog gondolkozni. A Teremtő Istentől ajándékokat kap és nem utolsó sorban örök életet a mennyben. Ha meghal is él. Lelke, szelleme egy új, úgynevezett üdvözült testben.

A kárhozat azt jelenti, hogy a bűnös ember haláláig nem akart elszakadni a bűneitől, nem foglalkozott az ettől való szabadulással, komolytalanul és meggondolatlanul süllyedt mind mélyebbre, nem vágyott az Isten tanácsaira, sem a vele való boldog és örök életre. Ha az ilyen bűnös ember meghal, lelke és szelleme a holtak hazájába kerül, és remegve várja, hogy Isten mikor ítéli meg a dolgait. Az ítélet igen súlyos lesz. Az ilyen személy, már élete során kárhoztatva van, kárhozatban van, Isten átka alatt.

Számunkra szinte érthetetlen, hogy az emberek miért nem akarnak üdvözülni. Miért hajóznak tovább, amikor jelzést kapnak arról, hogy jön a vihar?

Mert egyszerűen nem hiszik, hogy veszélyben vannak. Nem hallgatnak senkire. Saját értékrendjük megbízhatóságában reménykednek, ha netán bele is gondolnak ebbe. Élvezik a világot, habzsolják az életet! Pedig a bibliai figyelmeztetés rájuk is vonatkozik: „**Józanok legyetek, vigyázzatok, mert a ti ellenségeitek, az ördög, mint ordító oroszlán szerte jár, keresvén, kit elnyeljen.**” (23)

Szólnunk kell még a halál fogalmáról, hiszen ha ezt megértjük sok egyebet is megértünk Bibliaolvasás közben. Szó volt arról, hogy a Biblia jelentős részét héber nyelven írták, Egy rövidebb rész arámul, a Jézussal kapcsolatos dolgok (az egész Újszövetség) az akkori kor kultúrájának nyelvén, görögül került lejegyzésre. A halál szóra két kifejezést használ a Bibliában a görög nyelv. Az egyik halál, az első halál, amikor a lélek és a szellem elszakad, elválik a testtől. A másik szóval azt fejezi ki a görög, amikor a lélek és szellem elszakad (örökre) Istentől. Ez a második halál. Az első halált (egy szűk csoport kivételével) mindenki megtapasztalja, még a keresztyén, az újjászületett igaz keresztyén is. Számunkra viszont és csak számunkra nem létezik második halál. Ők az üdvözülők, az örök életűek. A hitetlenek azonban elszenvedik a második halált is, amikor Isten véglegesen elítéli, elveti őket. Jézus ezt úgy mondja, hogy ezek a szemétdombra kerülnek, mint értéktelenek, értéktelen kacatok.

Térjünk vissza megszakított témánkra, még sok mondanivalónk van Jézusról, a Fiúról!

A Názáretből való Jézus Izraelben alaposan magára vonta a figyelmet. Egyesek tanítónak tartották, olyan tanult, művelt személynek, aki jártas Isten dolgaiban. Mások egyenesen olyan szintű tanítónak, akit közvetlenül Isten kent fel arra, hogy az Ő szószólója

legyen. Jézus előtt ilyen szószólók voltak a próféták, többek között Illés, Jeremiás, vagy például Keresztelő János. „**Mikor pedig Jézus Cezárea Filippi környékére méne, megkérde tanítványait, mondván: Engemet, embernek Fiát, kinek mondanak az emberek? Ők pedig mondának: Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illyésnek, némelyek pedig Jeremiásnak, vagy egynek a próféták közül. Monda nékik: Ti pedig kinek mondotok engem? Simon Péter pedig felelvén, monda: Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.**” (24)

Simon Péter felismerte, hogy Jézus több a prófétáknál, több Mózesnél is, nagyobb az egykori, híres királyaiknál, Dávidnál, Salamonnál. Jézus egy olyan különleges személy, aki nem lehet más, csak az Isten Fia. Ő egyben a próféták által már évszázadokkal korábban megjövendölt Messiás, Izrael várva várt Messiása. (Messiás, görögül: Krisztus.)

Ebben a korban Izrael római megszállás alatt állt, a nép között soha nem látott mértékű volt a Messiás eljövele iránti vágy. A Messiás személyében egy olyan – az Úr nevében érkező és általa felkent – hatalmasságot vártak, aki királyként Izrael élére áll majd, és felszabadítja Izraelt a megszállás alól, egyben – a próféták írásai szerint – megszabadítja Izraelt a bűneitől. A vezetők és a nép tudta, hogy vétkek között bűnben élnek, tehát ezért vannak nyomorúságban, idegen megszállás alatt. Izrael, mint az áldott Ábrahám, Izsák és Jákob népe arra lett a Teremtő Isten részéről elhívva, hogy Őt hirdesse egyedüli Istenként ebben a bálványimádó, különféle kitalált isteneknek áldozó világban. A Teremtő és Mindenható Isten csodáiról kellett volna bizonyosságot tenniük, mindazokról, amiket velük tett az elmúltban. Száraz lábbal kelhettek át a Vörös-tengeren, Isten mannat hullatott nekik az égből, negyvenévi sivatagi vándorlásuk alatt mindig volt ennivalójuk, húsételük, vizük, megállt a Jordán folyása, amikor át kellett menniük rajta. Isten segítségével a szemük előtt omlottak le a bevehetetlennek tartott, ellenséges Jerikó falai, bejuthattak az Ígéret Földjére... és sorolhatnánk. De Izrael nem tett eleget az elvárásoknak. Az Istennel kötött szövetséget rendre áthágta, a figyelmeztetőül küldött prófétákat megölte. Izrael Jézus korában egy olyan nép volt már, aki a vallásos ceremóniákat még úgy-ahogy megtartotta, de Isten törvényei már rég nem voltak számára különleges, kőtablába vésett, szent törvények.

Ebben a légkörben mondja ki Simon Péter Jézusnak, hogy: Te vagy a századokkal korábban megprófétált Messiás. Te vagy a Krisztus (Felkent), Te vagy, aki az Úr nevében jött, Te vagy Isten Fia. Jézus nem hagyja válasz nélkül ezt: „**És felelvén Jézus, monda néki: Boldog vagy Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette ezt meg néked, hanem az én mennyei Atyám.**” (25)

Jézus szertejárt, meggyógyította a betegeket, megnyitotta a vakok szemét, megtisztította a leprásokat, a megszállottakból kiűzte a gonosz démonokat, feltámasztotta a halottakat. Nem vásári mutatványként, hanem szánalomból. Parancsolni tudott a természet erőinek, szélnek, viharoknak, tengernek. Az egyiptomi hierogrifák a „lehetetlen” szót képileg úgy ábrázolták, hogy egy emberi alakot rajzoltak a hullámozó vízre, azaz a „lehetetlen” az, hogy az ember tud menni a vízben. És Jézus Krisztus járt a vízben!

Miután ilyen „jeleket” tett, érthető, hogy a nép orvosnak, tanítónak, Dávid királyuk méltó utódjának, Dávid Fiának tartotta és királynak akarta kikiáltani. Jézus ezt visszautasította. Ő Jézus Krisztus volt, Krisztus Jézus, azaz Krisztus, görögül: Felkent, és Jézus, azaz görögül: Üdvözítő. Isten Fia, a testté lett Fiú (-isten) volt tehát, az Atyától jött Felkent Üdvözítő. Szelíd volt és alázatos. Szolgált és mindenkivel jót tett, mintát adott az isteni szeretetből, az Atyából. Küldetésének igazi célját viszont sosem feledte. Hirdette Isten országát, a bűnök megtagadására, megbánására, a megtérésre szólított fel mindenkit, tanított a bűnbocsánatról, az üdvösség útjáról. Mindent megtett, hogy megszabadítsa Izraelt a bűneitől, hogy Izraelnek ne kelljen elszenvednie Isten ítéletét. Ne kerüljön az ítéletkor Izrael népe a szemétdombra. És csak Izrael népe?

4. Az áldozati bárány

Az Istentől kapott mózesi törvények szerint, ha a zsidó ember bűnt követett el, akkor bűne miatt elesett Isten valamennyi áldásától, tehát a továbbiakban Isten haragja, átka volt rajta. Istene előtt halott volt. A Teremtő Isten adott a zsidó embernek egy olyan lehetőséget, hogy ebből az állapotából megszabadulhasson, azaz megszabadulhasson a bűneitől. Ha akar.

A szabadulás érdekében egy ártatlan állatot, például bárányt kellett vinnie az áldozati helyre a pap elé. Ott rá kellett tennie a kezét az állat fejére és ráolvasnia, ráhelyeznie az állatra saját emberi bűneit. Ezután a pap leölte az állatot. Tehát életet kellett adni életért cserébe. Isten ettől a liturgiától azt várta, hogy a bűnös ember, látva az ártatlan vérző állat vergődését, szenvedését, pusztulását, megindul lelkében és soha többet nem akar majd bűnt elkövetni.

Mivel a zsidó ember továbbra is követett el bűnt, se szeri, se száma nem volt az áldozati ceremóniáknak, de egy idő után már az emberek lelkiismereti kérdést sem csináltak ebből, eleget tettek az előírásnak és ennyi. Bebizonyosodott, hogy az ember nagyfokú romlottsága miatt a végleges megigazuláshoz kevésnek bizonyul saját lelkiismerete, leki ereje.

Keresztelő János eképp kiáltott fel a többiek felé, amikor először meglátta Jézust: „... **Ímé, az Istennek ama báránya, a ki elveszi a világ bűneit!**” (26) Keresztelő János felismerte, hogy olyan hatalmasság áll előtte, akit Isten küldött, hogy áldozat legyen, és nem csupán a zsidó emberek bűneiért, hanem a világ összes bűnéért. Azért a megszámlálhatatlan sok-sok bűnéért, amit az emberek összességében elkövettek addig, akkor és azóta. Isten tudta, hogy az ember, az emberiség soha nem tud olyan értékes, méltó áldozatot bemutatni életéért cserébe, amelyet Ő – a bűnök iszonytatóan nagy száma miatt – váltságul el tudna fogadni. Számára csak Jézus volt az a drága érték, akinek a vére egyenértékben állhatott a milliárdnyi ember életének az értékével. Ajándéku adta nekünk Fiát, helyettesítő áldozatként. A szellemvilág felé egyúttal kinyilatkoztatva azt, hogy képes feláldozni saját Fiát az emberiségért. Képes odaadni az Atya a szeretett Fiát, az Ő gyönyörűségét földi teremtményeiért. Hagyta inkább Jézus Krisztuson mindazt leverni, ami istentelenséget elkövettünk. Hagyta őt megkorbácsoltatni, és kereszten kínhalált halni sok névtelen emberért cserébe, csak hogy azok élhessenek, üdvözülhessenek, örök életet nyerjenek. Jézus Krisztus miattunk halt meg, értünk és helyettünk. Mi helyettünk és te helyetted is. Ártatlanul, de mégis bűnösen, mert önként magára vállalta, elhordozta bűneinket. Amikor verték és kínozták, keresztre feszítették, a szeretett Atya magára hagyta Őt, elfordult Tőle, mert akkor Jézus volt maga a bűn. Ezért jött Jézus, hogy meghaljon értünk, áldozati bárányként. Halála előtt az utolsó szava a kereszten ez volt: „... **Elvégeztetett!...**” (27)

Megtörtént a megváltás. Jézus áldozatán, vérén át megnyílt előttünk a kapu. Aki akar, anélkül üdvözülhet, hogy a zsidó törvények szerint, vagy bármi módon áldozatot kellene bemutatnia, fizetséget kellene adnia bűnei miatt az életéért. Jézus Krisztus már megfizette értünk is, érted is az árat. Valóban Ő lett a mózesi rézkígyó, amit a pusztában felszögeztek.

Mivel a Fiú, mielőtt testté lett, Elohim része volt, Isten volt. Ő volt a Fiúisten. Tudd meg, hogy Isten halt meg helyetted. Ennyire szeretett Ő is és az Atya is, minket és téged. Emlékszel még mit mondott Jézus Krisztus? „... **higyjetek Istenben, és higjjetek én bennem.**” (28) Most így szól: „... **a ki szomjúhozik, jöjjön el, és a ki akarja, vegye az élet vizét ingyen.**” (29) Ha meg akarsz menekülni, szólítsd meg Jézus Krisztust, teremtődöt és alkotódat. Jézus él! Jézus feltámadt! Harmadnapra feltámadt, ahogy ígérte. Legyőzte a halált, mert neki hatalma volt és hatalma van ma is a halál felett. Ő Isten, az Atya neki adott át minden hatalmat mennyen és Földön. (30) Teljhatalommal rendelkezik. Ő az az Isten most, akinek megvallhatod a bűneidet, és megbocsát. Többé nem kell félned, segít majd téged, hogy örökké élhess, Vele és az Atyával. Bűntelenül, boldogan, hálásan, magasztalva a Teremtő Istent.

5. Az első feltámadás

Két mondattal korábban azt írtuk, hogy többé nem kell félned? Miért is? Mert ha alázattal, bűnbánó szívvel kérted megvallott bűneid bocsánatát, biztos lehetsz abban, hogy Isten megbocsát és megáld téged, megigazít, új természettel ajándékoz meg. Ha a továbbiakban sem térsz el az általa mutatott úttól, egyetlen iránytűdnek az Isten Igéit tartod, akkor neked már nincs félni való.

Már itt a földi életben elnyerted a kegyelmet, az örök életet, az üdvösséget. Rád már semmiféle ítélet nem vár, megmenekültél. Már a második halál is veszélytelen számodra, hiszen te drága véren megváltott szent vagy.

Nem azt írtuk, hogy a megtérésedtől te már jó magaviseletű vagy, de az állapotod hasonló egy olyan gyorsvonathoz, aminek meghúzták a vészfékét. Nem áll meg ugyan azonnal, de fékeződik, lassul és aztán tényleg megáll. Ilyen lesz a te életed is, ha az Úr Jézus Krisztushoz fordulsz. A benned lakó Szent Szellem pedig csendesen elvégzi a szívedben a munkát úgy, hogy te végig szabadon dönthetsz mindig, mindenben. És hidd el, előbb-utóbb nagyszerű, Istennek tetsző döntéseket fogsz hozni. Kiteljesedik benned a szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. (Gal 5,22)

Amíg az egyszerű zsidó ember szinte csak addig volt büntelen, amíg bemutatta az áldozatát és kevés volt a saját ereje ahhoz, hogy holnap, vagy holnapután se kövessen el bűnt, benned a Szent szellem lesz az erő. Mindig Jézusra fog mutatni, az Ő halálára. És segíteni fog átélned újra és újra azt, hogy Isten báránya helyetted halt meg. Bár feltámadt és az Atyával van ismét, de végigszenvedte emberi testben miattad a haláltusát. Van ezek tudatában lelkiismereted vétkezni? Ennyire megrontott már a bűn, hogy vállrándítással semmibe vennéd az Ő szeretetét? Ugye nem? Ugye megérted, hogy a halálraítéltek soraiból valaki kikért téged? Fizetett érted. Saját, ártatlan életével. Hatalmas dolog a megváltás! Hatalmas dolog! És azért írtuk, hogy te a megtéréssel már szent vagy, mert ez a szó annyit jelent, hogy elkülönített. El lettél különítve a bűnösök közül. Meg lettél fürdetve és tiszta ruhát adtak rád. Ebben már ne menj le a szenes pincébe, ez már méltatlan! Szent lettél és igaz.

Ezek után, hogy érzed, árthat neked bármiféle világvége, vagy korszakzárás, ami Isten ítélete lesz majd? Túl élheted, egyáltalán érint ez még téged? Van egy rossz és egy jó hírünk. A rossz, hogy valóban komoly, pusztító, végzetes ítélet sor vár a közeljövőben az emberiségre. A jó hír pedig, hogy az ítélet a szenteket nem érinti majd. Talán igazságos lenne, hogy aki az Úr Jézus Krisztusé, az ugyanazt a szenvedést élje át, mint a megigazulni nem akaró bűnösök? Azok között lennél, akik miatt lesújt az Úr? Nem. Igenis túl lehet élni a világvégét, de csak azoknak, akik életük során az Isten megváltó kegyelmét, az Úr Jézus Krisztusba vetett hitet, nem utasították vissza. (Másoknak csak akkor, ha Isten róluk külön rendelkezett, kifejezetten ragaszkodik valami miatt túlélésükhöz.)

Három dologgal foglalkozunk még a továbbiakban.

Valóban létezik-e ilyen, hogy „utolsó idők”? Biblikus ez? Szól erről a Biblia?

Másodszor egy mentőakcióval foglalkozunk. Azzal a fantasztikusnak tűnő mentőakcióval, mellyel az Úr Jézus Krisztus kimentti a csapások elől a szenteket.

Harmadsorban azzal, hogy mi lesz az ítélet, hogyan zárul le egy korszak az emberiség történetében.

Haladjunk szépen sorban!

Már írásunk elején vázoltuk, hogy az emberiség alapvetően az elszaporodott bűn miatt került nehéz helyzetbe. Minden más már ennek csak következménye.

Olyan globális méretű, kaotikus állapotba került a Föld embere, melyet ma már képtelen követni, megoldani, fékezni, kézben tartani. A bűnt, az Isten rendje elleni lázadást, a Teremtő Isten (Atya, Fiú, Szent Szellem) egy idő után már nem nézi tétlenül. Az emberi természet olymértékben megromlott, degenerálódott, hogy Isten számára az ember, mint teremtmény, értéktelenné, utálatossá, kacattá, szemétté vált, a szellemvilág előtt pedig rossz példává.

Forduljunk ismét ahhoz a Könyvhöz, amelyet Isten adott a kezünkbe, amely Isten szavait, kijelentéseit (Igét) tartalmazza!

Aki ismeri a Bibliát, az tudja, hogy sok szó esik benne az „utolsó időkről”, „az utolsó napokról”, a végső napról”, vagy egyenesen a „világvégéről”. „... **az utolsó időben némelyek elszakadnak a hittől, hitető lelkekre (szellemekre) és gonosz lelkek (szellemek) tanításaira figyelmeztvén.**” (31) „... **lesz idő, amikor az egészséges tudományt el nem szenvedik... És az igazságtól elfordítják az ő fülöket...**” (32) „**Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz (görögül: vad) idők állanak be.**” (33) „**Mond meg nekünk,... micsoda jele lesz... a világ végének?**” – kérdezik Jézustól a tanítványok Jeruzsálemben az Olajfák hegyén. (34) Miután a jelekről beszél, a vészterhes időszakot eképp jellemzi „**És ha azok a napok meg nem rövidítenének, egyetlen ember sem menekülne meg, de... megrövidítenek majd azok a napok.**” (35)

A Biblia tehát nagyon is ismeri a „végső időt”, az „utolsó napot”, a „napok végét” a „világ végét” a vég idejét, mely eljön majd a világra és melyet – figyelmeztetésül – különböző események, történések előre jeleznek már. Ilyenek voltak például az első részben írott jelenségek, amikor azt írtuk, nézz szét, nézd milyen világban élsz. A természeti katasztrófák tömeges előfordulása, a népek közti acsarkodás, a tömeges társadalmi feszültségek, az erkölcs totális züllése, az emberi értékek elvesztése, a fiatalság nagymértékű frusztrációja, az ember, mint az Isten képmására teremtett lény degenerálódása, torzulása, és nem ismétljük újra, mind-mind jele az utolsó napoknak. Az emberiség történetében először fordul elő, hogy mindez egy időben, egyszerre és halmozottan jelenik meg.

És egyszer csak megtörténik az az előre kijelentett, mégis váratlan esemény, amely az ítélet bevezető akkordja lesz. Az ítélet kezdete villámként csap majd le az emberiségre! „**Mert mintegy tőr, úgy lep meg mindeneket, a kik az egész föld színén lakoznak.**” – mondja Jézus a tanítványainak. (36)

„**Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből és feltámadnak először a kik meghaltak volt a Krisztusban. Azután mi, a kik élünk, a kik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe, és ekképpen mindenkor az Úrral leszünk. Annak okáért vigasztaljátok egymást e beszédekkel.**” (37)

Elemezzük az olvasottakat! Lesz egy váratlan pillanat, vagy óra, amikor az Úr Jézus Krisztus anélkül, hogy letenné a Földre a lábát, eljön a Mennyek Országából és kihívja, kirendeli, kiparancsolja, kiragadja, feltámasztja a sírokból mindazokat, akik életük során az Őbenne való hitben éltek, azaz a holtak közül begyűjti az övéit. Még azokat is, akik az előtt éltek, hogy az Úr Jézus testben, Názáreti Jézusként itt járt volna. Ők a Messiás eljövételében reménykedtek, várták Isten áldottját, aki majd az Ő nevében elhozza a békességet, eltörli a bűnöket.

De azon a napon nemcsak a halottak (egy részének) feltámadása és mennybemenetele történik majd meg, hanem a világ számára további döbbenetként, mi, akik élő szentekként, újjászületett, megigazult keresztyénekként élünk ebben az időben, szintén felvételünk a Földről. Miként a feltámadott halottak, mi is új, örökkévaló, mennyei testet kapunk (átváltozunk) és a levegőégben találkozunk Megváltó Istenünkkel, a Fiú Istennel, az Úr Jézus Krisztussal. Valamennyien együtt megyünk a mennybe, az Atyához.

Most különösen figyelj, egy hosszabb idézet következik a Bibliából és minden szava nagyon fontos! „**És vannak mennyei testek és földi testek, de más a mennyeiek dicsősége, más a földieké... Éppenígy a halottak feltámadása is. Elvettetik romlandóságban, feltámasztatik romolhatatlanságban, elvettetik gyalázatosságban, feltámasztatik dicsőségben, elvettetik erőtlenségben, feltámasztatik erőben. Elvettetik érzéki test, feltámasztatik lelki test. Van érzéki test, és van lelki test is... De nem a lelki az első, hanem az érzéki, azután a lelki... És miképen hordtuk a földinek ábrázatját, hordani fogjuk a mennyeinek ábrázatját is... Ímé titkot mondok néktek. Mindnyájan ugyan nem aluszunk el, de mindnyájan elváltozunk. Nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra, mert trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk. Mert szükség, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot öltson magára, és e halandó test halhatatlanságot öltson magára. Mikor pedig ez a romlandó test romolhatatlanságba öltözik, és e halandó halhatatlanságba öltözik, akkor beteljesül amaz ige, mely meg vagyon írva: Elnyeletett a halál diadalra. Halál! Hol a te fullánkod? Pokol! Hol a te diadalmad?... De hála az Istennek, a ki a diadalmat adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által. Azért szerelmes Atyámfiai erősen álljatok, mozdíthatatlanul, buzgólkodván az Úrnak dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban.**” (38)

A Bibliának ez a része azok számára íródott, akik újjászülettek. Ránk vonatkozik, hogy „mindnyájan ugyan nem alszunk el”, nem halunk meg, hanem életünk során következik be ez a páratlan és drámai csoda. Ezt az eseményt, amikor az említett igazak feltámadnak és az élő igazak átváltoznak (majd elragadtatnak) a Biblia első feltámadásnak nevezi.

Ezt írja a nagy esemény résztvevőiről: „**Boldog és szent, a kinek része van az első feltámadásban: ezeken nincs hatalma a második halálnak...**” (39) Emlékszel még mi a második halál? Amikor a lélek és a szellem örökre elszakad Istentől. Ítélettel az örök szenvedés helyére kell távozni. A bűnös ettől az időponttól a létezésnek egy olyan visszafordíthatatlan és iszonyatos formájába kerül, amit a Biblia már nem minősít életnek.

(Véleményünk szerint az Úr Jézus ennek a helynek az ismeretében, e hely szörnyűségei miatt jött el, hogy megóvja szeretett teremtményeit ettől a helytől, amely az ördögnek és az ő bukott angyalainak, a démonoknak készítettet. /Mt 25,41/ Mivel ugyanazért a bűnért ugyanaz az ítélet jár, a lázadó embernek ugyanoda kell kerülnie, ahol a lázadó szellemi teremtmények gyötrődnek. Végülis az ember döntötte el a saját örökkévalóságának színhelyét, amikor visszautasította Isten ingyen kegyelmét.)

Ott tartottunk, hogy az első feltámadás résztvevőit boldognak mondja a Biblia. A feltámadás sorrendjét is egyértelművé teszi: „**Mindenki pedig a maga rendje szerint. Első zsenge a Krisztus, azután a kik a Krisztuséi, az ő eljövetekekor.**” (40)

Az élők közül való elragadtatásnak – jól jegyezzük meg – csak azok az újjászületett igaz keresztyének a részesei, akik átadták az életüket az Úr Jézusnak, rábízták magukat, hittek a Megváltónak, elfogadták, hogy jelképesen Ő a mózesi rézkígyó, akire ha feltekintenek életben maradnak, ha nem, akkor Isten ellen mutatják ki hitetlenségüket és bűneikben hálnak meg. Tehát nem támadnak fel, vagy ragadtatnak el azok, akik állandóan a templomban voltak, rózsaszirmokat hintettek, gyertyákat égettek, vagy szépen tudtak énekelni, de a szívük nem volt teljesen az Úré. Bizony nem támadnak fel, nem ragadtatnak el. Csak és kizárólag az Úr Jézus Krisztusba vetett hit (bizalom) az egyedüli mérce. Milyen vallásban is vagyunk mi? És milyen vallás felvételére buzdítunk téged? Semmilyenbe és semmilyenre. Mi azt mondjuk csupán neked, amit majd kétezer éve mondott valaki egy kétségbeesett börtönőrnek: „... **Higj az Úr Jézus Krisztusban, és idvezülsz mind te, mind a te házadnépe.**” (41)

Az elragadtatáskor lesz úgy, hogy ketten dolgoznak a mezőn, vagy ketten vannak valahol és egyszer csak egyikük eltűnik. Ott a ruhája, cipője, szerszáma, de ő nincs sehol. És lehet, hogy éppen beszélgettek. Kettőjük közt látszólag semmi különbség nem volt. Az Úr

viszont ismerte őket! Egyikük az Övé volt, másikuk nem. Az egyik az Úr Jézus Krisztus szemében igaz volt, a másik bűnös. Az egyikre igényt tartott, másikukra nem. Vigyázz, vigyázz! Ennyin múlik, hogy üdvözülsz, vagy elkárhozol, ennyin múlik, hogy a Teremtő és szerető Istennel éled-e további, örök életed, vagy gyötrődésben, visszafordíthatatlanul. Dönts! Jézus vére megtisztíthat, vagy visszautasíthatod azt és ezzel semmibe veszed az ő áldozatát. Jusson eszedbe a rézkígyó! Élet vagy halál. Ne hagyd magad elaltatni a világgal, figyelj, vigyázz! Jézus szavait idézzük: **„A miképen pedig a Noé napjaiban vala, akképen lesz az ember Fiának eljövedele is. Mert a miképen az özönvíz előtt való napokban esznek és isznak vala, házasodnak és férjhez mennek vala, mind ama napig, a melyen Noé a bárkába méne, és nem vesznek vala észre semmit, mígnem eljöve az özönvíz és mindnyájukat elragadá: akképen lesz az ember Fiának eljövedele is. Akkor ketten lesznek a mezőn, az egyik felvétetik, a másik ott hagyatik. Két asszony öröl a malomban, az egyik felvétetik, a másik otthagatik.”** (42) Máshol ezzel egészíti ki az Ige: **„...azon az éjszakán ketten lesznek egy ágyban, az egyik felvétetik, és a másik elhagyatik.”** (43)

Aki ittmarad, arra nagy nyomorúság vár.

Azt kérdezed, mikor lesz az elragadtatás? Mi azt válaszoljuk neked erre: lehet, hogy még ma. Hiszen minden megtörtént már a Biblia szerint, aminek előtte meg kellett történnie.

Emlékszel még a szendvicsemerre, mi volt a tábláira írva? „Hamarosan itt a vég!” Vallásos fanatikus! Mit tudhat ez? Ne hallgassunk rá! Bizony csak nevettek rajta.

Engedj meg még egy kis történetet!

A recepciós naponta tessékelte ki a szállodából azt az idős, egyszerűen öltözött embert, aki a vendégeknek vég nélkül át akarta adni a szálloda egyszerűsített tervrajzát. Természetesen nem kellett senkinek. Többen ki is nevették őt.

Néhány nap múlva két sarokkal odébb a falnak támaszkodva üresen meredt maga elé. Nagyon szomorú volt, ugyanis az éjszaka porig égett a szálló. Sajnos bennétek a vendégek is, mert a katasztrófa idején nem találták meg a vészkijáratot. Pedig több is volt belőle a vázlatrajz szerint.

Mi most azt mondjuk: „Hamarosan itt a vég!”

Hallod?

6. Hazugság, terror, ítélet

„Mert akkor nagy nyomorúság lesz, a milyen nem volt a világ kezdete óta mind ez ideig és nem is lesz soha.” (44)

Gondolhatod, hogy a feltámadás és az elragadtatás után milyen pánik fog eluralkodni a Földön! A félelem vesz erőt mindenkin. Látták, hogy itt-ott a földből emberek jöttek elő és felemelkedve az ég felé haladtak. Mások a szemük láttára változtak át, és szintén az égbe mentek. Mi történik itt? – kérdezik az emberek. Mi történik itt? És egyelőre nincs magyarázat. A rádiók, a televíziók megállás nélkül számolnak be erről a világméretű eseményről, tudósokat, papokat faggatnak a riporterek, majd katonai szakértőket. Az emberek egymást keresik, ki tűnt el és ki maradt itt. A műholdak a temérdek hívás miatt lefagynak. Mi történt és mi várható még?

A katonai szakértők mondják ki először, hogy valószínűleg űrbéli támadás történt, idegen égitestről érkezők támadták meg a Földet. Azonnali riasztás történik, összefogásra van szükség, egységre. A katolikus pápa beszédet mond a Vatikánban. Felszólít minden keresztyént(?), hogy támogassák a testvéri szeretetet és a világbékét. Kéri a mennyei angyalok közbenjárását.

Más vallások azonnali böjtre szólítják fel híveiket, egyben imnapot szerveznek. A kórházak berendelik orvosait, pánik, ájulás, idegösszeroppanás...

A Biblia szerint ebben az időben, egy ember kezében összpontosul majd a hatalom, ezt az embert fenevadnak nevezi az Írás, ő az ördög embere. Rejtélyes száma: 666. **„...az egész föld követé a fenevadat. És imádják a sárkányt, a ki a hatalmat adta a fenevadnak, és imádják a fenevadat, ezt mondván: Kicsoda hasonló e fenevadhoz? Kicsoda viaskodhatik ő vele?... Megnyitá azért az ő száját Isten ellen való káromlásra, hogy szidalmazza az ő nevét és az ő sátorát, és azokat a kik a mennyben laknak... imádják őt a földnek minden lakosai, a kiknek neve nincs beírva az életnek könyvébe, a mely a Bárányé, a ki megöletett, e világ alapítása óta.” (45)**

Nagyon hosszadalmas lenne ha valamennyi történést részleteznénk, ezért igyekszünk csak vázlatosan ismertetni a Bibliában írottakat, nyilván a Teremtő Isten ítéleteire fókuszálva.

Az ítéletek (a világvége, a korszak vége) bevezetője az első feltámadás volt. Egy szelekció Isten részéről. Az Úr Jézus kiválogatta a Földön valaha is éltek közül az övéit. Elvitte a holtak közül és az élők közül azokat, akikkel együtt szeretne élni az örökkévalóságban. Elvitte azokat, akik méltónak bizonyultak erre.

Ítélet és keserves ítélet bizony, hogy az ittmaradottakat kiszolgáltatta egy olyan korszaknak, amelybe Ő nem kíván beavatkozni egy ideig. Lássuk, mire mennek az emberek az istentelenségükkel! Mit eredményeznek a szabadjára engedett elképzelések, vágyak, hatalmak, mit tud megoldani az ember a Teremtő Isten nélkül, szeretet helyett erőszakkal, brutalitással, hazugsággal? És mire megy Sátán, ha nem léteznek korlátai? Jobb világot tud-e felmutatni? Mit tesz saját embere, a fenevad, akit Antikrisztusként is ismerünk.

Hét év áll rendelkezésükre. Isten a Biblia szerint ennyi időt szabott ki nekik.

Hazugságokkal, üres ígéretekkel megtévesztik az embereket. Eleinte úgy tűnik, sikeresen. Eltörlik a készpénzt, totális ellenőrzés alá vonják a pénzügyeket, de magukat az embereket is. Megszűnik a fekete gazdaság, javul az életszínvonal.

Egyetlen vallásba tömörítik a világ vallásait, e vallás vezetője csodatévő hatalmat kap az ördögtől, így elfogadottsága szinte teljes lesz. A fenevaddal együttműködve megszűnnek a népek közti háborúk. Egy sikeres békekorszakot hoz létre Sátán?

De nem feledkeztünk meg valamiről? Vagy valakikről? Ábrahám Izsák és Jákob Istene elfeledkezett volna népéről? Az elragadtatásról szóló részben meg sem említettük a zsidó

népet. Dehogyan feledkezett meg róluk az Úr. Csakhogy a zsidó nép félretétetett egy időre. Nem tartotta meg az Istennel kötött szövetséget, nem tudott Isten papsága lenni, nem váltotta be a hozzáfűzött reményeket. Nem magasztalta Istenét, nem tett bizonyosságot az egyetlen élő Úrról, az egyedüli Istenről, nem emlékezett meg csodáiról, nem hirdette azokat.

Prófétáit megölte, sőt a saját maga remélt Messiását is a pogányok kezébe adta és kivégeztette. Büntetése a szétszórattatás lett, ezért élt zsidó ember a világ szinte valamennyi országában. Csaknem kétezer évig még hazája sem volt ennek a népnek. Aztán Isten újra elővette őket, lett saját hazájuk, hazatelepülhettek, sőt ismét Jeruzsálem a fővárosuk. Igaz, hogy állandó háborúskodásban élnek a muszlim világgal, és nincs saját Templomuk, ahol a mózesi törvények szerint imádkozhatnának Teremtőjüket, de ettől még igazán jól élnek. Csakhogy elmúlt Jézus halálával az a kiváltságos helyzetük, hogy ők, ha megtartják a mózesi törvényeket, úgymond automatikusan üdvözülnek. Hát nem. A mennybe csak az juthat be, aki urának fogadja el az Úr Jézus Krisztust. Ez pedig ilyen történelmi múlttal nagyon nehezen megy a zsidóságnak. Keresztyének legyenek? Hát épp a keresztyének irtották őket közel kétezer éven át. Ebből köszönik nem kérnek.

Akad viszont néhány zsidó ember, aki mégiscsak el tudta fogadni a megölt és feltámadott Messiást élő Istenének, és ezek megigazulhattak, hitük eredményeként újjászülettek és már itt a Földön mennyei állampolgárok lettek. Ők az első feltámadás részesei. Elragadtatás után már nincsenek itt a Földön.

Az antikrisztusi „béke”-birodalomban valóban létrejön a közel-keleti béke, egy odaküldött békefenntartó hadsereg tudja majd ezt biztosítani. Még a zsidók hön állított Temploma is felépülhet. Csakhogy abba a fenevad fogja Istenként imádatni magát. Ez nem tetszik majd sokaknak. Azért sem, mert Isten nem véletlenül hívta a történelem színpadára ismét a zsidóságot. Szétszórattatásukból eredően, ők a világ minden nyelvét beszélnek. Ábrahám, Izsák és Jákob Istene elpecsétel saját céljaira közülük 144 ezret, akik szertemennek, vagy éppen még szerte-élnek a világban, és hirdetik Isten országának az evangéliumát. Hirdetik azt az örömhírt, hogy a megtérés által a bűnös ember is üdvözülhet, elnyerheti az örök életet. Így olvassuk a Bibliában: **„És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek, és akkor jó el a vég.”** (46)

És akkor jön el a vég. Hát túrheti Sátán, hogy most, amikor végre megkaparintotta a hatalmat, valahol, valakik és ráadásul a zsidók, tagadják az ő isteni mivoltját és mást dicsőítsenek? Túrheti a fenevad, amikor ő a Templomban isteníti magát? És a minden hamis és torzult vallást összetákoló egyházfő, a hamispróféta ölbe tett kézzel nézheti talán, hogy zsidók és nem zsidók tömegei szakadnak ki a hálójából és sorra térnek meg volt hívei az Úr Jézushoz?

Hamar lelepleződik az új rendszer igazi karaktere, a pusztítás. Az egész világon üldözni fogják a zsidó igehirdetőket és az általuk megnyert új hívőket. Elítélik és kivégzik őket, zsidókat, nem zsidókat egyaránt. Aljas hullám söpör végig a világon. Mindenki mindenkit feljelent, a darabjaira hullott világvallás tagjai is egymást adják hóhérkézre saját hitük és meggyőződésük miatt. Anya a lányát, fiú az apját. Vérengzések világszerte. Az országok csak abban jutnak egységre, hogy a zsidó népet ki kell végre teljesen irtani, mint minden rossz okozóját. Rövid időn belül felvonul a világ minden népe Izrael ellen. Megtámadják az országot, haláltáborokban irtják a zsidókat. Ez részben Isten engedélyével történik, ez a bosszúállás ideje, mivel a történelem során elhagyták Istenüket. Most számon kéri tőlük bűneiket, egyben a szenvedés által megtisztítja őket.

A Földet időközben eltalálja két aszteroida is. **„...mint egy tűzzel égő nagy hegy vetteték a tengerbe... És meghala a tengerben a teremtett állatoknak harmadrésze, a melyekben élet vala, és a hajóknak harmadrésze elvesze... és leesék az égről egy nagy**

csillag, égve, mint egy fáklya, és esék a folyóvizeknek harmadrészére, és a vizeknek forrásaira... sok ember meghala a vizektől...” (47)

Valószínűsíthető, hogy ezek a becsapódások okozzák, hogy a Föld forgása felgyorsul (megrövidülnek a nappalok), egyben a Föld Napkörüli pályája is megváltozik (hét-szer erősebben tűz majd a nap), a becsapódás következménye lehet a végzetes jégeső is. **„És nagy jégeső, mint egy-egy talentom (43-44kg), szálla az égből az emberekre, és káromlák az Istent az emberek a jégeső csapásáért, mert annak csapása felette nagy.” (48)** A fenevad birodalma elsötétedik, hatalmas földrengés pusztít mindenfelé, eltűnnek a szigetek, további földrajzi változások történnek. Valódi ítéletidő tombol!

Mielőtt a zsidók teljes számban kipusztulnának, egységesen, mint nemzet kiáltanak föl és hívják segítségül Messiásukat. Úr Jézus Krisztus segíts rajtunk! **„És azon a napon az Olajfák hegyére veti lábát... és az Olajfák hegye középen ketté válik, kelet felé és nyugat felé, igen nagy völgygyé, és a hegynek fele észak felé, fele pedig dél felé szakad... És ez lesz a csapás, a melylyel megcsapkod minden népet az Úr, a melyek Jeruzsálem ellen gyülekeznek: Megsenyved a húsok, és pedig amíg lábaikon állnak, szemeik is megsenyvednek gödreikben, nyelvük is megsenyved szájokban. És azon a napon lesz, hogy az Úr nagy háborúságot támaszt közöttök, úgy, hogy kiki a maga társának kezét ragadja meg, és a maga társának keze ellen emeli fel kezét.” (49)**

Bebizonyosodott, hogy az istentelen nemzedék Sátán vezetésével csak öldökölni és pusztítani tud. Hazugságokkal összetákolt egységes birodalma mindössze három és fél évet élt, utána csaknem végzetes antiszemitizmusba torkolt, zsidó ellenes és keresztyénellenes terrorba fulladt, besúgóí jellemtelenségbe züllött. Isten viszont nem nézte tétlenül a tragikus eseményeket, kiosztotta büntető ítéleteit. Kellőképpen megostorozta a gonoszokat vezetőikkel együtt. Az elragadtatás után ittragadtak nagy része elnyerte méltó büntetését.

Amikor a zsidó maradék az egyetlen Istenéhez fordult szinte kifejezhetetlen nyomorúságában, az Úr Jézus Krisztus azonnal a segítségükre sietett. Hiszen ezt várta majd kétezer éve. Ő már rég megbocsátott volna népének is, ha Hozzáfordul, mint a korábbiakban, a kegyelem időszakában, bármelyik halandó.

Visszajött Jézus. Nem úgy, mint egyszerű názáreti tanító, akit megkorbácsoltak, leköptek, keresztre feszítettek. Úgy jött vissza, mint Isten Fia, akié minden hatalom a mennyben és a Földön. Aki olyan Úr, hogy uraknak ura, királyoknak királya. Aki a Békesség Istene. Azért jött, hogy végleg eltörölje Izrael bűneit, azért jött, hogy Izrael királyaként az Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak adott ígéreteket beteljesítse és a Föld királyaként, megalapítsa Békebirodalmát. Azért jött, hogy bilincsbe verve tehetetlenségre kárhoztassa az ősi kígyót és sárkányt, az ördögöt, aki a hazugság atyja, aki már a kezdetektől embergyilkos és Isten ellensége volt. Az Úr Jézus visszajövetelekor leszámol az Antikrisztussal is és a hamisprófétával is. Sok gonosz dolgot vittek véghez, megérdemlik végleges megsemmisítésüket.

Ha azt gondolod, hogy az ítéletek sora volt a világvége, a korszak lezárása, akkor tévedsz.

Az Úr Jézus, ítéletei zárásaként még Maga elé szólítja a népeket. Két csoportba állítja őket. Az egyik csoportot megáldja és lehetővé teszi számukra, hogy vele éljenek a Békebirodalomban. Őket méltónak tartja erre, mert az antikrisztusi időszakban emberek tudtak maradni. A másik csoportra kimondja a végzetes mondatot: Menjetek tőlem átkozottak az örök tűzre!... Ők az utolsó hét évben még a figyelmeztető, megtorló csapások ellenére is teljesen elveszítették, emberi személyiségüket, mivoltjukat. Elállatiasodtak, eszement módon öltek, zsarnokoskodtak, félelmet gerjesztettek, teljes mértékben azonosultak az ördög, a fenevad és a hamispróféta jellemvonásaival.

És ezzel az ítélettel, a népek végső megítélésével zárul az a világekorszak, amelyben az ember uralkodott a Földön, istentelenül, a bűnök fogságában úgy, hogy Teremtő Istenét nem láthatta, csak hitben tudott volna Hozzá közeledni. De nem akart.

Az új korszakban az Úr Jézus Krisztus személyes jelenlétében fog élni az emberiség, szeretetben. Isten együtt lakik majd az emberekkel.

Amikor még Jézus názáreti tanítóként beszélt, ezt mondta egyszer: „**Bétölt az idő, és elközelített az Istennek országa: térjete meg, és higyjete az evangyéliomban.**” (50)

Jézus mondása ma aktuálisabb, mint valaha.

Kedves Barátunk, kedves Olvasó! Fogadd el Isten irgalmát, fogadd el szeretetét! Ne tétovázz, hívd segítségül Megváltó Istenedet, a feltámadt Barányt, az élő Úr Jézus Krisztust! Tartozz azok közé, akik elragadtatnak, akik megmutatják Urunknak azt a hatalmas erejét, amellyel le tudták küzdeni a bűnt és amellyel eljuthattak az örök életre!

Áldjon meg téged az Úr Jézus Krisztus. Ámen.